

Stummerné Nagy Ágnes református beosztott lelkész női igehirdetése
(Sopron, 2021. március 14.)

Jézus vigasza

„A mi segítségünk jöjjön Istentől, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten.” Ámen

Kezdő (fennálló) ének: 164. dicséret 1. verse: „Kegyes Jézus, itt vagyunk a Te szent Igéd hallására”

Derekas ének: 275. dicséret 1, 3-6 verse: „Az Úr Isten az én reménységem”

„Kegyelem néktek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól, és Jézus Krisztustól, a mi Urunktól.” Ámen.

Lekció: 62. Zsoltár 1-9.

„A karmesternek, Jedútúnak: Dávid zsoltára.

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig.

Meddig támadtok egyetlen emberre, miért akarjátok mindnyájan megölni? Olyan, mint a düledező fal és a bedőlt kerítés! Csak azon tanácskoznak, hogyan taszítsák le a magasból. Hazugságban telik kedvük, szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. (Szela.)

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. Bízotok benne mindenkor, ti, népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.)”

Imádság: Örökkévaló Istenünk, Mennyei Édesatyánk a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Áldunk és magasztalunk ezen az órán, mert csak Nálad csendesül el lelkünk. Hálát adunk az elmúlt hét áldásaiért, különösen is azokért, amelyek arról beszéltek, hogy csak Tőled kapunk segítséget. Áldott légy, hogy nem szüntél meg bennünket szeretni, s hogy újra és újra átélhettük gondviselő kegyelmedet. Köszönjük Szabadító Istenünk, hogy ha látszólag meg is inog körülöttünk minden, az egész életünk a te jótéteményednek köszönésben nyugszik, békességben, nyugalomban. Így köszönjük meg szeretteinket, testvéri közösségünket, mindazokat, akikre rávetítetted mennyei dicsőséged fényét körünkben. Áldott légy azokért, akiknek Előtted meghajló árnyékára sem vagyunk méltóak, köszönjük az ő hitbizonyosságukat, hogy építess bennünket az ő hitük által most ezekben a ránk köszöntött nehéz időkben is. Úr Jézus, aki felett tanácskoztak, hogyan taszítsanak le a magasból, akit szájukkal áldottak, de szívükben átkoztak, áldott légy, hogy Te mégis mentél érettük és érettük is a Golgotára. Urunk, csak Tenálad csendesül el lelkünk, Tőled kapunk alázatot, reménységet, bölcsességed a vezetőnk, szent titkod a mi tanunk, igazságod a mi kezesünk, szereteted a vigaszunk, és változhatatlanságod a mi erős várunk. Köszönjük, hogy ma is kész vagy reánk így kiárasztani azt a szívbeli bizodalmat, megnyugvást, amit Lelkeddal ajándékozol. Urunk, tudjuk, hogy ahhoz, hogy megérkezhessünk a békés, hallgatag legelőkre, előbb a próbatételek tikkasztó, sziklás vidékein kell zarándokolnunk, s megállni a föld össze-vissza redői közt, hogy kiöntsük szívünket Előtted. Bűnbánattal valljuk meg, hogy a szeretetet, amit Tőled tanulunk, hányszor kikezdte a csüggedés, holmi anyagiasság, vagy szorongó emberi kapcsolataink miatt. Kérünk, hogy bocsánattal emelj ki tévedéseink,

hitbeli rövidzárlataink szégyenéből, és add ma a Veled való jövőnek dicsőséges reménységét, hogy az a mindennapjaink átalakító erejévé lehessen.

Úr Jézus, kérünk, hogy Szentlelked áldott ihletésében, Igédben, jöjj ma egészen közel hozzánk! Te vagy a mi Oltalmunk! Szent Neved dicsőségéért kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

Prédikáció előtti ének: 294. dicséret 1. verse: „Jézus, vigasságom”

Textus: János evangéliuma 14. rész 25-31-ig terjedő versei

„Elmondom ezeket nektek, amíg veletek vagyok.

A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.

Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!

Hallottátok, hogy én megmondtam nektek: elmegyek, és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb nálam.

Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek.

Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma.

A világnak azonban meg kell tudnia, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, ahogyan az Atya parancsolta. Keljetek fel, menjünk el innen!”

Igehirdetés: Szeretett Testvérek! „*Isten a mi oltalmunk! (Szela.)*” – hangzott Dávid zsoltárában. Ebben a 62. zsoltárban kétszer is szerepel egy, a mai fülnek szokatlan kifejezés: szela. A leggyakoribb értelmezésként ez, mint egy zenei szünet jeleként szerepel a zsoltárokból, amely lehetőséget nyújtott egy rövid, csendes elmélkedésre, a zsoltáros érzelmeinek, gondolatainak érlelésére. A másik értelmezés szerint, amikor a liturgiában ez a „szela” következett, akkor megszólalt a kórus: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert irgalma örökkévaló.”

Mind a két lehetőség az Isten előtti leborulást engedte, akár boldog, akár boldogtalan állapotban. Mert lehetett olyan a gyülekezetben, aki boldog bizonyossággal énekelte ezt Dáviddal, hogy magát megalázva Istennél elcsendesült a lelke, de csatlakozhatott olyas valaki is a liturgiához, aki a maga erőtlenségében, ahogyan a Károli fordítás is hüen adja vissza a lelkiállapotot: mint a „meghanyatlott fal és dülő kerítés”, ezeknél a részeknél odaborulhatott az Istennek szívéhez. És ha ma egy csüggedő lélek, az Istenben elrejtett békességet sóvárogva, imádságként olvassa ezt a csodálatos zsoltárt, azt veszi észre, hogy közben maga is megnyugvásra lel. Hogy Isten Igéje ma is élő és ható, és a Szentlélek munkájaként nem hagyja magára Isten az Ő gyermekeit, azokat, akik megnyitják a szívüket Őelőtte.

Ez a mai újszövetségi igeszakasz megmutatja, hogy Isten népének akár az ószövetségi, akár az újszövetségi életében, a csüggedésnek mindig ugyanaz a története. Amikor Ady Endre sorát átéli: „a lelkem roskadozva vittem”, akkor az ember nem érzi az életében teljességgel Isten jelenlétét. Nem az a félelme, hogy kicsúszik a lába alól a talaj, hanem hogy kicsúszik az élete Isten kezéből. Gyököcssy Endre mondja: „Sokszor ki kell esnünk valahonnan, hogy Jézus karjaiba hulljunk.” Hányan tudnak beszámolni erről, hogy meglátták Jézust, mert kiestek valahonnan. Egészségből, biztos megélhetésből, szárnyaló hűségéből, vagy éppen a hitetlenségből. Egy kedves fiatalember mondta így: „Mindent megtettem, hogy ateista legyek, de nem sikerült”. Mert a Felséges utai magasabbak a mieinknél! (Ézs 55,9)

A csüggedés ellentéte nem a leplezetlen küzdelem, hanem a bizalom. A bizalom, abban, hogy Isten nem hagyja magára az övéit még akkor sem, amikor látszólag a külső világ minden irányból ellene szegül, amikor minden más körülötte ingovány, Ő az életüknek biztos sziklája. Mai Igénk szerint, Jézus távozni készül ebből a világból a Mennyei Atya jobbjára, és búcsúbeszéde kezdetén megérzi a tanítványok csüggeteg lelkének finom rezonanciáját. Gyöngéden, oly lelket simogatóan mondja nekik:

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem!” (Jn 14,1)

Jézus jól tudja, hogy mire van szüksége az akkori és a mindenkori tanítványai nyugtalan szívének.

Háromszoros vigasztalással fordul feléjük, amelyek közül egy is olyan elemi erővel hat, hogy képes örökké lüktetni a magunkfajta véráramában.

Az 1.: a Parakletos ajándéka,

a 2.: Krisztus békességének,

s a 3.: az Ő örök örömeinek ajándéka.

Miközben a tanítványok ott állnak Jézus körül, utoléri őket a felismerés, hogy Jézus váltságmunkája hamarosan kilép a földi keretek közül. Csak a fájdalmas elválás „meghanyatlott falai” ök, nyugtalan szívükben minden összeszakad, ahogy úrrá lesz bennük a zavarodottság. Emlékeikben folyton visszahallják Jézus szavait: egy közülük elárulja őt, még kis ideig van velük, még keresni is fogják, de ahova Ő megy, oda nem mehetnek. Jézus ezt a nagy emberi zaklatottságot szeretetteljesen veszi tudomásul, nem zárva ki annak lehetőségét ma sem, de határozott szavával hinti rá Lelke enyhet adó balzsamát: „higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem!” Mivé lennénk enélkül a parancsoló szeretet nélkül?

És Jézus tovább szól hozzájuk. Kiderül, hogy a vigasztalásnak hallatlan ereje a puszta jelenlét egymás életében, s még ennél is nagyobb, ha van egy jó szavunk egymáshoz. Így kezdi:

„Elmondom ezeket nektek, amíg veletek vagyok.”

Addig kell a szeretetet vinni a világban, amíg „veletek vagyok”. Ó, bárcsak sokan ezzel kelnének és ezzel zárnának egy napot ma is, „Elmondom ezeket nektek, amíg veletek vagyok.” Úgy szeretve, mint ki utoljára. Mert mindenki képes erre, hogy elvigye a világ oly sok tartományába a vigasztalásra szoruló szívek számára az Életnek, Jézusnak, a tökéletes Szeretetnek szavait.

Megindító, hogy a messiási királyság földi bejelentése vigasztalásként történik.

Jézus hármasságában az első, az az ígérete, hogy a tanítványokkal velük marad a Pártfogó, görög nevén Parakletos. Így mondván:

„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.”

A zsidó bíróságokon, az eljárásban részt vehetett egy feddhetetlen életű férfi, aki a vádlott mellett ültetett, s akit „vigasztalónak”, hívtak. A szerepe nem csak abból állt, hogy a puszta jelenlétével erőt adott a vádlottnak, hanem néma tanúvallomásával egyben mozgatta a vádoló lelkiismeretét. Jézus tudta, hogy eljön az idő, amikor a tanítványokat éppígy halálba menőleg vádolni fogják, mint Őt is, de azt is tudta, hogy az övéi mellett ott lesz az erőt adó Vigasztaló, aki néma tanúbizonyosságával hamut gyűjt majd a nagy Vádoló fejére. Ugyanis Sátán másik neve: a Vádoló. Ráadásul Jézus a tanítványoknak már most a szívére helyezi, hogy a Parakletos ajándékát az Atya az Ő nevében küldi. A Szentlelket csak Jézus nevében nyerhetjük el, azaz semmilyen emberi érdem nem lesz ennek az alapja, csak egyedül Krisztus érdeme. Az, aki nem ismeri a Szentlélek áldását az életében, az nem ismeri sem a küldőt, sem a küldeményt, az nem fogadta el Krisztus érdemét. Kitér a név elől, akinek nevében a Vigasztalót az Atya küldte, nincsen a szívében az élő Isten. Gondoljunk bele, milyen gyötrelmesen fájdalmas lenne, ha a tékozló fiú példázatában azt a fiút, aki egész úton hazafelé egyre csak ismételteti bűnbánó imáját: „*Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.*” (Lk 15,21), hazatérve, apjának halálhíre fogadná. Ilyen vigasztalhatatlan az, akinek szívét nem ragadta meg az élő Isten szeretete. De a példázat nem így végződik! Hanem épp ellenkezőleg, nem hogy az élő Atyja várja a megtérő fiát, hanem egyenesen elébe megy, és megöleli, szinte beléfojtja a szót, nem engedi végig sem mondani a bűnvallást morzsoló szavakat. S amaz áll megadón a felmentő szeretet győzelmes áramában. Ilyen az, aki elfogadja a küldőt, az Atyát, s az Ő vigasztaló Lelkét.

Ő, a Szentlélek tanít meg mindenre. A hitnek nem csak egyes szegmensére, hanem mindenre, ami képes átítatni az egész életünket. Az Isten szavát a Szentlélek eleveníti meg. S mivel ezt Jézus Nevében küldi az Atya, előbb Őhozzá kell mennünk. Csak ha megérkezünk oda, hogy Ő meghalt bűneinkért, feltámadt megigazulásunkért, akkor válunk taníthatókká, s küldi el Szentlelkét, megvilágosításunkért. A Lélek eszünkbe juttat mindent, amit Krisztus Urunk mondott, hogy az határozza meg mindenkor beszédünket.

Mondanom sem kell, hogy mennyire fontos a beszéd a mai világunkban. Úgy beszélni mindarról, amit Jézus mondott, mint aki minden napját a számadás tudatában éli. Ahogy Kálvin mondja: coram Deo, Isten előtti lelkiismerettel. Hiszen nem csak a személyes életünket határozzák meg szavaink, visznek közel mások szívéhez, vagy zárnak ki mások szívéből, hanem bizonyágtételünknek is a szavaink adnak formát. Hogy ne csak eszünkbe jussanak Jézus szavai, hanem mondatainkban, a körülöttünk levő nyugtalan világ döntő tanulságainak leszűrésében visszahangozzanak azok. Különösen fontos ez egy olyan világban, ahol a fiatalokat fel kell vértézzük a Lélek-ellenes, nyelvromboló hatásoktól, szép anyanyelvünknek önmagából való kifordulásától, a felnőtt világ szomorú, nemtelen szócsatáitól. A fiataljaink ugyanis nagyon okosak, de újra és újra eszükbe kell juttatni Jézus szavait, az egész életünkkel. A beszéd megtisztulása, a szavaink felértékelése mindeközben nem valami külső presszióra történik, azok sokszor csak felemás eredményt hoznak, akár szülőtől, vagy pedagógustól, amik azonban olykor mégis az örökkévalóságra menedékkül szolgáló ünnepi pillanatok lehetnek, de az alapvető változás, az mindig a szívbéli megújulás eredménye. Így kell egymást elhordoznunk, mint akik a másikban az isteni szeretet felidézőjét és emlékeztetőjét látjuk. Az újjászületett szív Krisztusra tekintve lehetséges, így gyógyulnak indulataink, figyelmességeink, és újul meg a bizonyágtételünk, kicserélt szavakkal. A Szentlélek tanít meg mindenre. Megállhatunk szellemóriások égisze rétegeiben, a legszebb ismeret boldogít mégis minket, az, amire a Szentlélek tanít meg. Minden más ismeretünk ebben verhet gyökeret. Nem emberi bölcsélet, hanem ez az isteni cselekvés menti meg a keresztyénséget az elvilágiasodástól. És a Szentlélek tanítását nem lehet pótolni. Minden pótlás csak kerülgeti, megkerüli az Isten beszédét.

Nem kisebb feladat a miénk, Szeretett Testvérek, mint kimondani a sokszor kimondhatatlant, Krisztus szeretetének titkát, imává és létté tenni az Igét. Igei példákka lenni, a jézusi példázatok felejtetlenségét emlékezetbe vésni, úgy, ahogyan Isten titka kinek-kinek a kegyelem mértékéig feloldódik.

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a fiainkéi mindörökké, hogy teljesítsük ennek a törvénynek minden igéjét.” (5Móz 29,28) –írja Mózes 5. könyve. És noha Jézus a távozásával befejezi a tanítványok közvetlen tanítását, az földi életük folyamán sosem ér véget, maga a Szentlélek fogja azt tovább folytatni, isteni dimenziókba emelve az emberi emlékezetet.

Krisztus Urunk 2. vigasza, az Ő békességének ajándékozása:

„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!”

Jézus egy akkoriban általános, békét, „shalom”-ot kívánó elköszönést használ fel arra, hogy megtöltse egy egyedülálló gazdag tartalommal, a saját valóságos békességének újjáteremtő hatalmával. Előrevetítve annak rendíthetlenségét, bármilyen kínok jöjjenek is Rá.

Az övéit, akármilyen lelki veszedelemben is járjanak, ez az Ő békessége várja, melyet neki ajándékoz, ingyen kegyelemből a Hozzá térőknek.

Egyszer egy bőrkereskedő így szólt az egyik hasonló bűnbe esett társához, akit nem hagyott nyugodni a félelem, hogy elhagyta őt Isten: Gondold el, ha egy bárány beleesik egy mély, sáros gödörbe, és onnan úgy húzzák ki, hogy inkább hasonlít bárány helyett egy farkashoz, vagy egy kóbor kutya, akkor úgy dől el a dolog, hogy romlott húst, meg illatos fűvet tesznek eléje.

Melyiket fogja választani? Akkor azt válaszolta a másik: Hogyha bárány, akkor az illatos fűvet fogja kívánni, mert az az ő tápláléka.

Kívánod-e hát a bűnbocsánatot, és Isten kegyelmét? Ha igen, akkor az Isten népéhez tartozol. Akármilyen mély gödörbe kerül az életed, és koszolódik össze a bűn sarában, és lesznek rajtad úrrá farkas indulatok, akkor is van bocsánat, és vár Krisztus örök békessége.

Nem a magunk fájdalmával és indulatával távozzunk egy kudarcból, egy félreértettségéből, hanem az Ő békességével, az Ő bocsánatával. Így lehet minden kudarc és sikertelenség újabb áldások forrása a magunk és a ránk bízottak életében. A mi Urunk Lelkével felemel a porból és arra a nagy méltóságra juttat, hogy tanítványai legyünk, hogy Lelkének templomai legyünk.

S harmadszor: vigasztalja Jézus a tanítványokat az Ő örök örömének ajándékával, azzal, hogy megosztja velük ezt a teljes örömet.

„Hallottátok, hogy én megmondtam nektek: elmegyek, és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb nálam.”

És miközben Jézusnak ez a rendkívül őszinte mondata a szív ezer szűrőjén zuhog alá, mindegyre fennakad: „ha szeretnétek engem”. Szeretett Testvérek, azzal szeretjük őt, ha az Ő öröme éltet minket, hogy Ő a Mennyei Atyánál van. Lehet nekünk már itt a Menny örömével örvendezni, és ez meghatározhatja az egész világfolyáshoz való hozzáállásunkat, reménységünket, örömteli hitünket, egymás és Isten irányában való szeretetünket.

S hátra vannak még a vigasztaló lelkigondozás jelen idősíkba való, visszahívó szavai:

„Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek.

Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma.

A világnak azonban meg kell tudnia, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, ahogyan az Atya parancsolta. Keljetek fel, menjünk el innen!”

A tanítványok, mint eleven szikla-falak, csodálják a dicsősége teljében lévő Urukat. S bár a világ fejedelme, a Sátán elindul, hogy elveszejtse a Mindenség Urát, már készül Júdás szíve, hogy megszakadjon, de az ördögnek nem lesz hatalma sem Jézus, sem a keresztféle. Nem ő fogja a keresztre szegezni, hanem a Mennyei Atya világot mentő szeretete, s az Egyszülött Fiú Atya iránti szeretete, és engedelmissége, és az érettünk való világölelése.

Krisztusi erők törnek a felszínre, s a tanítványok ennek az erőnek lesznek áldott birtokosai, ha Vele tartanak, s indulnak a Gecsemáné kertje felé.

Szeretett Testvérek! Kétféleképpen halad előre az életünk. Egyfelől, születésünktől kezdve folyton változó elemek építik, ahogy kiformalódik a velünk született tehetség, és minden lelki készség, ahogy csiszolódik a hitünk Szentlelkes vigaszról vigaszra, a jézusi békességig. Másfelől életünk szövevényében ott van az örök változhatatlanság, életünknek örökkévaló eleme, Krisztus Lelke, s Vele már itt az örök élet.

A szentek közössége úgy halad végig az életen, hogy közben sohasem a maga szívére alapoz, hanem egyedül a Megváltó Krisztuséra, amely nem hagyja magára az övét. Ez a krisztusi örömteli ragaszkodás, a vigasztaló Szentlélek ajándéka, és az Ő örök békessége a mi háládatos, kegyelmi állapotunk, ahogy Ézsaiás odatúzi a szentek emlékezetére: *„Én szolgám vagy, nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 44,1).* Ámen.

Imádság: Mindenség Ura! Áldunk és magasztalunk, amiért jöhettünk ma is hozzád, életünk örök elemeit kutatva, hogy dicsőíttessék a Te szent Neved. Köszönjük mai Igédet, ezt a tündöklő példát a Szentháromság igazságáról, amint Mennyei Atyánk Egyszülött Fiad kérésére elküldöd a Szentlelket a tiednek. Áldott légy Úr Jézus, vigasztaló szavaidért, aki nem azért jöttél erre a világra, mert megérdemelte, hanem azért, mert szeretted. Hódolunk Tenéked Örömedért, az Atya Iránti szeretetedért, áldott légy, hogy mindezt reánk vetítetted, s nem hagysz bennünket magunkra. Urunk, hadd hozzuk így Eléd vigasztalásra szoruló szívünket,

összekuszálódott életünket, amit alig tudunk szavakba önteni, azzal a reménységgel, hogy Urunk, helyettünk szólj, mikor felénk hajolsz. Könyörülj rajtunk, bűnbocsátó, áldó Békességeddel! Szentlélek Isten, kérünk, hogy tégy bennünket tanítható, hűséges tanítványokká, s kérünk, hogy ne szűnjék meg áldott emlékeztetésed a Teljes Szentháromság szeretetéről. Így kérünk, hogy most különösen is ezekben a zárt világokban, nyílják meg előttünk az Ige hatalma, Istennek a kegyelem mértékéig kibomló titka. Urunk, hadd könyörögjünk szenvedő testvéreinkért, azokért, akik készek Eléd hozni tusakodó vagy szorongó imádságaikat. Kérünk, hogy hajolj le hozzájuk békességeddel. Könyörgünk betegeinkért, hogy kiesve egészségből, hadd hulljanak áldott, gyógyító karjaidba, hogy örömeikben hadd osszák meg mielőbb szereteteikkel újra a Te szívednek örömét. Kérünk a világunk orvosaiért, ápolóiért, nyugodjék meg rajtuk a Te áldásod, hogy lehessenek továbbra is nemzetünknek szilárd támaszai, erős kőfalai. Könyörgünk a gyászoló testvéreinkért, hogy töltse el szívüket a Te vigasztaló vagy parancsoló szavad öröme: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem! Az én Atyám házában sok hajlék van.” Kérünk, áldd meg őket az örök élet reménységével. Könyörgünk gyülekezetünkért, népedért, hogy bizonyágtételeinket járja át a Menny ideragyogtatott öröme, a Te örömed Urunk, hogy hadd tudjuk így vinni vigasztaló szavadat, az evangéliumot. Kérünk népünkért, határainkon innen és túl, áldd meg vezetőinket az örökkévaló felől való tájékozódás felelősségével. És kérünk, áldd meg az előttünk álló nemzeti emlékezést, nyugodjék meg a Te áldásod mindazokon, akik „áldó imádság mellett” adnak hálát az ember belső és külső forradalmainak égi panorámájáért.

Kérünk ezért a ma élő emberért, hogy lelke boldogan bírja szeretetednek hevét, a Te szent Neved megdicsőülésért. Ámen.

Miatyánk

Adakozásra való felhívás

Áldás: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! És Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.” (Fil 4,4,7) Ámen.

Záróének: 450. dicséret „Drága dolog az Úr Istent dicsérni”